

Prædiken om at vi også er som hvedekorn.
Fra 2.2.2020, - sidste søndag e.Hel.3.Konger

Evangelium: Johannes 12,23-33

I dag vil jeg tage jer med ind i en slags meditation over hvad der kan ligge i billedet af et hvedekorn. Jeg vil fokusere på det med hvedekornet, at hvis ikke det falder i jorden og dør, så bliver der kun det ene korn, men hvis det går til i jorden, er det for at sætte aks og for at bære mange fold, mange kerner.

Sådan siger Jesus om sig selv – eller Johannes lader ham sige det. Og på den måde sætter Jesus sig selv ind i en sammenhæng, hvor hans liv og hans død er til, for at andet kan gro frem.

Man kunne også sige det endnu mere skarpt: han afgiver sin egen betydning. Hans betydning vil kun være til at se i de nye korn, som akset bærer. Og hvert eneste af de korn, vil også kun have betydning ved de nye aks med kerner, der gror frem af hvert korn.

Jeg synes det svimler for tanken, at Jesus på den måde afgiver sin egen position. Og at den betydning, han måtte have, sker gennem dem, der følger efter. Gennem os.

Hvedekornet gik til for at bære mangefold.

Han tvinger os til både at se hen til hvad han gjorde og sagde og derfor måtte dø. Og samtidig til - med det samme - at se på, hvad blev der så af det? Altså hvordan lever vi det, han gav?

Der sættes en vekselbevægelse ind mellem at se hen til Jesus og så straks se tilbage til os, der er hans menighed nu. Hvor vi end bor på jordkloden.

Det er jo virkelig at afgive sin magt, for han overlader det til mennesker at bringe sit budskab videre.

Så ikke bare, ku man sige som Johannes gør det, at Ordet blev kød og Gud blev menneske i manden Jesus. Men han efterlod det til os mennesker. Nu er vi det kød, ordet bliver til i; det er os, der giver det videre. Vi er de mangefold.

Det er her, jeg synes, det svimler for tanken. Og tit opgiver vi også på halvvejen, teologisk set, for hvem tør tænke den tanke til ende, at gud fuldstændig overlod det til os at bære hans ord videre? Så fuldstændig kan gud vel ikke afgive sin myndighed?

Men, hvis ikke hvedekornet går til i jorden, bliver der kun det ene korn. Og sådan skulle det altså ikke være. For det enkle korn har i sig selv ingen betydning. Men betydningen viser sig kun ved om der sættes nye aks, og om de bærer nye kerner. Til liv og ny vækst.

Med billedet af sådan et lille hvedekorn, sættes vi ind i en sammenhæng med Jesus. Og Jesus forbinder sig med os, ja, overgiver sig og sit til os.

Det er jo et helt andet slags gudsbillede end den vældige, der uafhængig af os, styrer storm og hav. Det er også et helt andet billede end Gud som en klippe, der står urokkelig. Eller, som vi hørte før fra Esajas, at Gud er som et tempelbjerg, hvor alle folkeslag skal strømme til.

Med billedet af hvedekornet, der bærer mangefold, er der ikke længere noget centrum. Altså ingen hellige bjerge eller hellige byer eller hellige steder. For kornene er strøet ud, vidt og bredt. Og der, hvor de er strøet, vil det vise sig, om de sætter nye kerner, eller om de lever for egen skyld og for egen position.

Ja, det svimler for tanken, når man tænker dette billede igennem: et hvedekorn der går til for at sætte mangefold. For det rører jo også ved vores forestillinger om, hvad kirke er. Om den skal virke for sin egen skyld og arbejde for sin egen positions skyld? Eller om vi er parate til at indse, at betydningen kun ligger i, om vi giver liv og vækst til andre. Om vi er rede til at se os som hvedekorn, der går til og nye spirer frem.

Det er så beskedent et billede, dette hvedekorn. Det fylder jo ingenting. Det er ganske almindeligt.

Der er ikke noget ophøjet ved det.

Det er ingenting i forhold til Salomons tempel eller tavlerne med de ti bud og pagtens ark.

Men det er det billede, som Jesus igen og igen bruger om sig selv og verden. Et hvedekorn.

Et hvedekorn, der går til for at give nyt liv. Et hvedekorn, der strøes ud med gavmild hånd, og måske falder på klippegrund, måske på vejen, hvor de bliver spist af fugle, måske i muldjord, så det kan spire, sætte aks og give nye kerner. Eller et hvedekorn, der sås, og bonden bekymrer sig ikke om det gror eller ej, - for det har han tillid til, at det gør. Han går ikke ud om natten og trækker i spiren for at det skal gå hurtigere.

Det er beskedne billeder Jesus bruger om sig selv og os, om guds virke i os. Meget beskedent, for en kerne fylder ingenting og er så almindelig.

Men der er grokraft i den.

Det, der ikke ser ud af noget særligt, kan spire, gro og sætte liv. Ikke for egen skyld, for hvedekornet oplever det jo ikke selv. Og får ikke selv nogen gevinst ud af det.

Et lige så beskedent billede er det med sennepskornet. Det er også kun sådan en lille bitte rund tingest. Men når det sås, kan det spire og gro og blive til en busk, hvor fugle kan finde ly.

At et hvedekorn kan give mangefold – et aks med mange kerner - og at et sennepskorn kan blive til en lille busk, med de billeder viser Jesus os mennesker en stor tillid. Som nogle der vil og kan. Og prøver.

Det er som om han slet ikke er i tvivl om, at det han gav, det vil leve videre. I ganske almindelige mennesker.

Ikke blot i hver eneste, så vi hver især skulle være alene om det ansvar. Men billedet af en sennepsbusk og billedet af at bære mangefold, det peger på, at det er noget vi er mange om, - og fælles om.

Det er ikke hver enkelt, der alene er ansvarlig for det, - for det er umuligt. Nogle gange er der jo ikke meget at give af, synes man, og andre gange giver vi uden at vide det.

Jeg synes der er en stor trøst i, at vi er mange om at bringe guds kærlighed videre. At vi er mangefold, der bærer. At vi er sammen om det. Det får os ud af den der

slags selvkredsen, hvor man er blevet fanget i måling af egen tro, ydeevne og kærlighedsevne.

Ingen af os kan alene.

Det sidste jeg vil tage frem om hvedekornet, der må gå til for at give liv, det er, at billedet peger frem, peger på fremtiden.

Og det kan også ruske lidt i vante forestillinger om vores tro og kirke. For vi bruger i kirken mange kræfter på at skue bagud, forstå det der var engang og bevare det gamle. Men vi må spørge os selv, om ikke vi dér bruger alt for mange kræfter på os selv. Om ikke det er kirkens egen position, vi er optaget af, når vi bruger så mange kræfter på at fastholde?

Hvedekornet er sået for at andre kan få liv og vækst.

Hvedekornet er sået for at nyt kan spire og gro. Gro hvor som helst og på vilde veje. Bonden bekymrer sig ikke.

Sikke en tillid, der er givet videre til os. Og som vi kan give videre.

Tillid til at kærlighed er det største. Tillid til at den gror fordi mennesker er i stand til at lade den få liv. Og tilliden til, at vi er mange om det, så de dage, hvor vi synes vi er noget i underskud, så ved vi, at andre bærer. Amen.

